

ret til den person, der efter den pågældende kommunes interne kompetencefordeling er bemyndiget til at træffe afgørelsen, uanset om henvendelsen nu også er adresseret til denne.

Den, der ved personlig henvendelse til en kommune ønsker at udnytte sin ret til aktindsigt, vil i og for sig nok kunne have vanskeligt ved på forhånd at konstatere, hvem han skal henvende sig til. Denne vanskelighed gør sig imidlertid gældende i alle tilfælde, hvor en person ønsker en personlig drøftelse om en forvaltningssag, og i praksis ordnes forholdet ved, at den pågældende af kontorpersonalet henvises til rette vedkommende.

3. Besvarelsen af dette spørgsmål er tiltrådt af indenrigsministeriet.

Spørgsmål 26:

„I tilslutning til besvarelsen af spørgsmål 8 ønskes — med henblik på drøftelse af det ønskelige i en særlig ankeinstans eller det ønskelige i, at ministeren benytter hjemmelen i forslagets § 8, stk. 1, til at fastsætte særlige rekursregler for afgørelser om aktindsigt — en redegørelse for, i hvilket omfang underordnede myndigheders afgørelser kan påklages til overordnet forvaltningsmyndighed (administrativ rekurs). Det ønskes herunder besvaret, i hvilket omfang kommunernes afgørelser kan indbringes for en overordnet myndighed.“

Svar:

Det ønskes endvidere oplyst — både for den statslige og den kommunale forvaltning — på hvilket trin inden for en myndighed en afgørelse om aktindsigt skal træffes, og i hvilket omfang en afgørelse, truffet af en underordnet embedsmand inden for en myndighed, kan ændres af en overordnet inden for samme myndighed. På hvilket trin skal en afgørelse inden for en myndighed være truffet, for at der kan klages til en overordnet myndighed?“

1. Inden for statsforvaltningen antages det, at der i almindelighed er adgang til at påklage forvaltningsakter til højere forvaltningsmyndighed, i sidste instans en minister, jfr. *Poul Andersen: Dansk Forvaltningsret* (5. udg. 1965) side 522.

Dette udgangspunkt gælder ikke blot i forhold til den lokale under- og overøvrigh-

hed — politimesteren, henholdsvis amtmanden — men også i forhold til visse lokale, kollegiale myndigheder (f. eks. sundhedskommissionen) og til de centrale, men underordnede statsmyndigheder, navnlig direktoraterne, der ikke er etableret som kollegiale organer, se i det hele *Erik Harder: Om ændring af administrative afgørelser* (1962) side 6-14 og side 45-76.

Det anførte udgangspunkt kan fraviges ved en udtrykkelig lovbestemmelse, ligesom det forudsætningsvis kan fremgå af lovgivningens bestemmelser, at en administrativ myndigheds afgørelser ikke skal kunne rekreres.

I forhold til kollegialt sammensatte myndigheder — administrative nævn — er det således hovedreglen, at nævnsafgørelser ikke kan påklages til ministeren eller en ham underordnet myndighed, medmindre dette er særligt hjemlet, jfr. *Bent Christensen: Nævn og Råd* (1958) side 214 f. I disse tilfælde er der imidlertid i mange tilfælde ved lov oprettet særlige klageinstanser — f. eks. det ved loven om svangerskabsafbrydelse oprettede ankenævn — der kan tage stilling til klage over det eller de underordnede nævns afgørelse.

Også uden for disse områder er det kun en hovedregel, at forvaltningsakter kan påklages til højere forvaltningsmyndighed, i sidste instans til vedkommende minister.

Det er dog sjældent, at en forvaltningsakt overhovedet ikke kan påklages. Som eksempel herpå kan nævnes bestemmelsen i § 16 i lov nr. 150 af 24. april 1963 om inddrivelse af underholdsbidrag, hvorefter politimesterens afgørelse om hensættelse af en bidragskyldner til afsoning ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed, hvorimod spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed kan forlanges indbragt for domstolene efter reglerne i retsplejelovens kapitel 43 a.

Derimod forekommer det ikke helt sjældent, at en administrativ afgørelse ikke kan påklages helt op til vedkommende minister. Efter § 31 i lov om offentlig forsyning kan visse af de sociale udvalgs afgørelser således indbringes for amtmanden, men amtmandens afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

2. For så vidt angår kommunalforvaltningen må det fremhæves, at kommunalbestyrelsen som sådan ikke står i noget alminde-